



KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 16.6.2011
KOM(2011) 318 wersja ostateczna

KOMUNIKAT KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie śródkresowej oceny programu ramowego „Bezpieczeństwo i ochrona
wolności (2007-2013)”

1. WPROWADZENIE

Niniejszy komunikat dotyczy śródkresowej oceny programu ramowego „Bezpieczeństwo i ochrona wolności (2007-2013)”, składającego się z programów „Zapobieganie i walka z przestępczością” (ISEC) oraz „Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami w zakresie terroryzmu i innych rodzajów ryzyka dla bezpieczeństwa” (CIPS).

Program ISEC obejmuje zapobieganie i zwalczanie przestępczości zorganizowanej lub innej, zwłaszcza terroryzmu, handlu ludźmi i przestępstw przeciwko dzieciom, nielegalnego handlu narkotykami oraz nielegalnego handlu bronią, korupcji i nadużyć finansowych. Program CIPS dotyczy kluczowych zagadnień z zakresu infrastruktury oraz innych kwestii bezpieczeństwa, w tym kwestii operacyjnych w takich obszarach jak zarządzanie kryzysami, środowisko, zdrowie publiczne, transport, badania oraz rozwój technologiczny.

Zgodnie z odnośnymi decyzjami Rady Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie okresowe sprawozdanie z oceny na temat uzyskanych wyników oraz aspektów jakościowych i ilościowych realizacji programów¹. Aby wypełnić to zobowiązanie, Komisja zamówiła badanie przeprowadzone przez stowarzyszenie Economisti Associati². Badanie to opiera się na rozmowach i spotkaniach z 155 uczestnikami z 23 państw członkowskich, a ankiety przez Internet objęły 190 podmiotów, których siedziby znajdują się we wszystkich 27 państwach członkowskich. Ponadto Komisja uwzględniła zalecenia znajdujące się w sprawozdaniu Grupy Przyjaciół Prezydencji w sprawie programu ISEC, które rozpoczęto jesienią 2009 r. w ramach prezydencji szwedzkiej przy wielodyscyplinarnym udziale 16 państw członkowskich.

Sprawozdanie to obejmuje okres 2007 – 2009, jak również początkowe dane dotyczące 2010 r., i ma na celu dokonanie oceny ilościowych i jakościowych aspektów realizacji programów oraz uzyskanych wyników. W sprawozdaniu tym dokonano dokładnego przyporządkowania działań programu, analizy wyników sfinansowanych projektów oraz przeglądu narzędzi oraz mechanizmów realizacji w celu określenia możliwych działań naprawczych.

Budżet i model zarządzania

Na okres 2007 – 2013 na rzecz programu ISEC przyznano ogółem około 600 mln EUR, natomiast na program CIPS przeznaczono 140 mln EUR. W okresie 2007 – 2009 środki budżetowe w ramach programu ISEC wyniosły **167 mln EUR**, natomiast na rzecz programu CIPS przekazano **46 mln EUR**. Do realizacji programów wykorzystuje się roczne programy prac, w ramach których ustalane są priorytety tematyczne i/lub sektorowe. Realizacja jest przeprowadzana w ramach tzw. *scentralizowanego zarządzania bezpośredniego*, tj. wszelkie prace programowe i operacyjne przeprowadza Komisja Europejska, która również ponosi pełną odpowiedzialność za wykonanie tych prac.

Należy zauważyć, że środki zostały przydzielone na konkretne potrzeby, a nie według uprzednio zaplanowanego systemu podziału. Dlatego też przydział środków budżetowych nie zawsze odzwierciedla priorytety ustalone przez Komisję w dokumentach programowych. Wynika to również z niskiego zapotrzebowania na środki w niektórych obszarach, w których

¹ Decyzja 2007/125/WSiSW, art. 15 ust. 3 lit. c) oraz decyzja 2007/124/WE, Euratom, art. 14 ust. 3 lit. c), Dz.U. L 58 z 24.2.2007.

² Zob. sprawozdanie z 21.9.2010.

nie wykorzystano w pełni początkowo przydzielonych środków budżetowych, a w związku z tym środki te zostały rozdzielone pomiędzy inne obszary, w których zapotrzebowanie jest większe. To pokazuje z jednej strony, że zarządzanie programem jest na tyle elastyczne, że może reagować na powstające zapotrzebowanie na środki. Z drugiej jednak strony jest to dowodem na to, iż nie zawsze możliwe jest pełne dostosowanie finansowania UE do wcześniej ustalonych priorytetów strategicznych. Chociaż w zaproszeniach do składania wniosków w ramach programów CIPS oraz ISEC uwzględniono priorytety strategiczne, to jednak rzeczywisty przydział środków budżetowych w dużej mierze zależy od przedmiotu i jakości złożonych wniosków.

Instrumenty finansowe

Finansowanie odbywa się głównie poprzez *dotacje na działania* przyznawane na podstawie zaproszenia do składania wniosków. Przyznaje się trzy rodzaje dotacji, a mianowicie:

- (i) dotacje na działania w celu współfinansowania szczególnych inicjatyw, przyznawane w ramach otwartych zaproszeń do składania wniosków;
- (ii) dotacje na działania przyznawane w ramach ograniczonych zaproszeń do składania wniosków, przeznaczonych dla podmiotów sektora publicznego, z którymi zawarto ramowe umowy o partnerstwie; oraz
- (iii) dotacje operacyjne mające na celu wsparcie działalności organizacji pozarządowych o wymiarze europejskim.

Inne źródła finansowania obejmują *zamówienia publiczne*, w tym przetargi nieograniczone oraz *porozumienia administracyjne* ze Wspólnym Centrum Badawczym (JRC).

Agencje UE, otrzymujące subwencje unijne, nie są uprawnione do składania wniosków w ramach tych programów, jeżeli wnioski dotyczą działań, za które są odpowiedzialne, jako że stanowiłoby to podwójne finansowanie. Jednak EUROPOL został agencją UE dopiero w dniu 1 stycznia 2010 r. Natomiast wcześniej zaliczał się on do innego rodzaju podmiotów prawnych (międzyrządowych) i faktycznie otrzymywał środki na finansowanie szeregu projektów. Agencje UE mogą uczestniczyć w projektach, jednak pod warunkiem, że pokryją one koszty własne.

2. WSPARCIE FINANSOWE

2.1. Działania

W okresie 2007 – 2009 w ramach omawianych tych programów wsparcie otrzymało łącznie prawie **400 projektów**, a finansowanie otrzymało około **150 zamówień publicznych**, o całkowitej wartości **213 mln EUR**. Środki budżetowe w ramach programu ISEC wyniosły 167 mln EUR, natomiast na rzecz programu CIPS przekazano 46 mln EUR. Dużą część środków przeznaczono na około 280 dotacji na działania, co stanowiło 61% całkowitych zasobów, oraz na około 100 dotacji na działania przyznawanych w ramach ramowych umów o partnerstwie, co stanowiło 24% środków. Około 10% środków przeznaczono na zamówienia publiczne.

Charakter działalności

Wsparcie w ramach programów przeznaczone jest na **szeroki zakres działań**, obejmujących szkolenia, zakup wyposażenia, sporządzanie publikacji technicznych oraz wsparcie transgranicznych operacji policyjnych (w tym wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych).

W przypadku programu **ISEC**, projekty zazwyczaj skupiają się na pięciu głównych obszarach, a mianowicie:

- (i) **narzędzia i infrastruktura**, co stanowi główny wynik w przypadku 22% projektów,
- (ii) wsparcie **działań operacyjnych organów ścigania** (18%),
- (iii) programy **kształcenia** (17%),
- (iv) **publikacje** (17%), oraz
- (v) **konferencje** (14%).

W przypadku programu **CIPS**:

- (i) 23% projektów zawiera element związany ze **współpracą operacyjną i koordynacją**,
- (ii) 15% projektów koncentruje się na **projektowaniu i tworzeniu sieci**,
- (iii) 49% projektów dotyczy **transferu technologii i metodyki**, oraz
- (iv) 44% projektów obejmuje **działalność analityczną**.

Spójność z celami i priorytetami

W podstawie prawnej programu **ISEC** określono cztery cele, z których dwa odnoszą się do podejścia operacyjnego (opracowanie horyzontalnych metod zapobiegania przestępczości oraz rozwój współpracy między agencjami ścigania oraz innymi organami), a dwa pozostałe dotyczą konkretnych grup beneficjentów (opracowanie najlepszych praktyk w zakresie ochrony i wspierania świadków i ofiar przestępstw). Wiele projektów uwzględnia więcej niż jeden cel, z czego znaczna większość skupiona jest na horyzontalnych metodach zapobiegania przestępczości (jest to celem 79% projektów) i/lub współpracy między agencjami ścigania oraz innymi organami (74%). Znacznie mniej uwagi poświęca się ochronie ofiar przestępstw oraz ochronie świadków – tych zagadnień dotyczy odpowiednio 14% i 3% projektów.

W przypadku **CIPS** mówimy o siedmiu celach, podzielonych na dwie kategorie, tj. zapobieganie i gotowość w zakresie ryzyka oraz zarządzanie skutkami. Trzy czwarte projektów uwzględnia obydwie kategorie celów. W ujęciu ogólnym 92% projektów uwzględnia kwestię zapobiegania i gotowości, natomiast zarządzanie skutkami stanowi cel 63% projektów.

Obydwa programy mają **wysoce transnarodowy charakter**. Projekty transnarodowe stanowią 80% projektów ISEC oraz 64% projektów CIPS. Ukierunkowanie programów na działalność transnarodową jest zasadniczo wysoko cenione przez podmioty zainteresowane, które podkreślają, jak ważne jest posiadanie możliwości przetestowania nowych umów o współpracy lub, w wielu przypadkach, możliwości rozwijania istniejących już od dawna form współpracy. W rzeczywistości według wyników badania około 90% beneficjentów

przewiduje *kontynuowanie w przyszłości współpracy transnarodowej*, niezależnie od tego, czy będą nadal uczestniczyli w programach. Jest to pozytywny trend, ponieważ z jednej strony pokazuje, jakie skutki operacyjne wywierają programy w państwach członkowskich, natomiast z drugiej strony jest on świadectwem tego, w jakim stopniu programy przyczyniają się do tworzenia podejścia transnarodowego.

Grupy docelowe

Programy są skierowane do zróżnicowanych odbiorców, począwszy od funkcjonariuszy organów ścigania, poprzez członków organizacji społeczeństwa obywatelskiego i badaczy, a na praktykach prawa kończąc.

Funkcjonariusze organów ścigania tworzą główną grupę odbiorców, zarówno jeżeli chodzi o ISEC, jak i CIPS, stanowiąc odpowiednio 38% i 41% uczestników projektów finansowanych w ramach tych programów. Jeżeli chodzi o ISEC, inne istotne grupy odbiorców to między innymi *organizacje pozarządowe i inne organizacje społeczeństwa obywatelskiego* (12% uczestników) oraz *urzędnicy państwowi ogółem* (8%). Urzędnicy państwowi (w szczególności pracujący dla agencji zajmujących się kwestiami bezpieczeństwa i ochrony) stanowią także ważną grupę odbiorców programu CIPS (19%), a kolejne miejsce zajmują *przedstawiciele sektora prywatnego* (10%). Wiele projektów finansowanych w ramach programów skierowanych jest jednocześnie do kilku grup docelowych, *przyczyniając się tym samym do poprawy wzajemnego zrozumienia oraz wzajemnej wymiany doświadczeń*. W tym kontekście szczególnie istotne są trzy rodzaje powiązań:

- (i) powiązanie egzekwowania prawa oraz sądownictwa, bardzo częste w projektach ISEC;
- (ii) powiązanie między sektorem publicznym i prywatnym, szczególnie dobrze rozwinięte w projektach CIPS, oraz
- (iii) powiązanie aspektów praktycznych i nauki, istotne dla obydwu programów.

Powyżej przedstawiono wszystkie grupy docelowe, lecz wymienione udziały procentowe każdej z grup są odzwierciedleniem liczby i jakości wniosków faktycznie otrzymanych w ramach zaproszeń do składania wniosków.

Zasięg geograficzny

W ujęciu ogólnym podział projektów pod względem geograficznym jest raczej nierówny, a liczba państw odgrywających w projektach wiodącą rolę jest stosunkowo niewielka. W przypadku **ISEC** 48% projektów odbywa się w czterech państwach (Niemcy, Włochy, Niderlandy oraz Zjednoczone Królestwo), a ich wartość stanowi 51% całkowitej wartości projektów. W przypadku **CIPS** stopień koncentracji geograficznej projektów jest jeszcze wyższy, jako że 48% projektów realizowanych jest w jedynie dwóch państwach (Włochy i Hiszpania), a ich wartość stanowi 60% całkowitej wartości projektów.

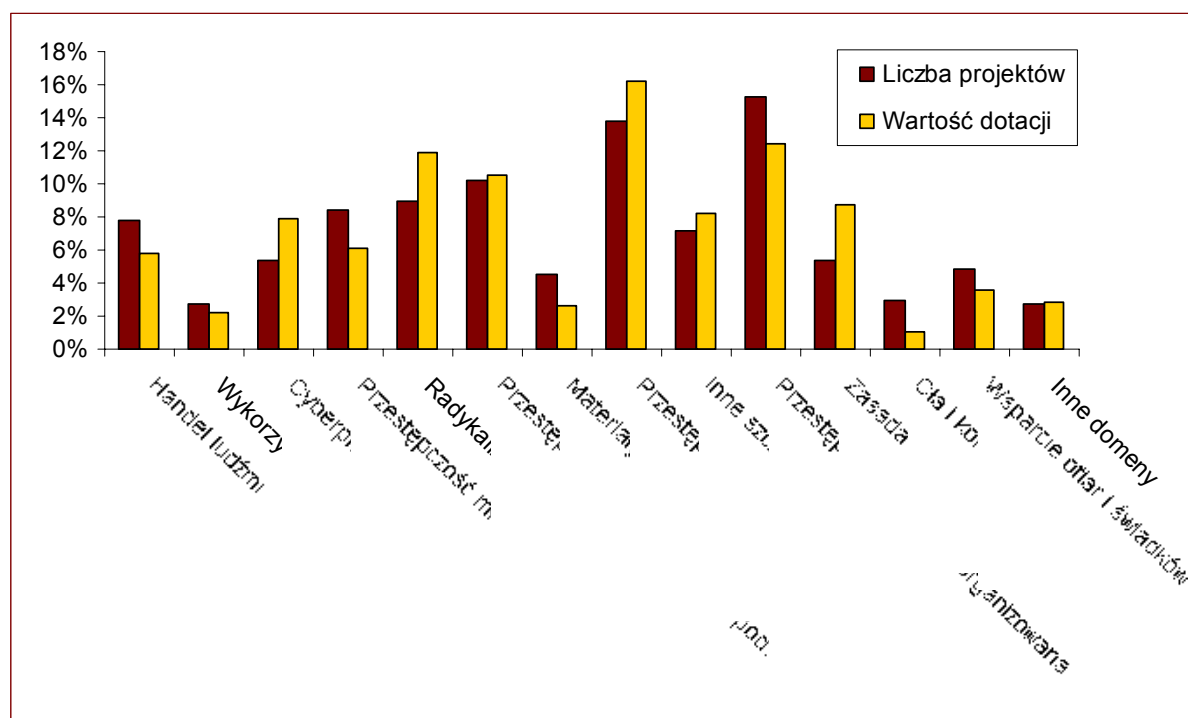
Jednym z czynników uzasadniających rozmieszczenie geograficzne inicjatyw ISEC/CIPS, szczególnie z punktu widzenia wartości projektów, jest charakter złożonych i zatwierdzonych wniosków. Przykładowo w przypadku ISEC działania związane z realizacją postanowień konwencji z Prüm (obejmujące czasami zakup wyposażenia), zapewnieniem wsparcia wspólnym zespołom dochodzeniowo-śledczym lub stworzeniem złożonych sieci (np. FIU.NET) wymagają zazwyczaj wyższych dotacji. W przypadku CIPS wielkość projektów odpowiada najczęściej charakterowi beneficjentów, tj. podmioty z sektora prywatnego i/lub

instytuty badawcze składają zazwyczaj wnioski dotyczące większych projektów, natomiast projekty wspierane przez podmioty publiczne są mniejsze.

2.2. Adekwatność wsparcia finansowego programów

Na poniższym wykresie przedstawiono stopień interwencji według różnych dziedzin objętych programem ISEC. W odnośnym okresie działania objęte przez program w dużym stopniu odpowiadają priorytetom i strategiom UE.

Rysunek 1: dotacje ISEC – podział na dziedziny interwencji obejmujący 334 finansowane projekty



W 2008 r. UE przyjęła plan działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych, stanowiący podstawę finansowania wielu projektów. W 2009 r. UE przyjęła na wniosek Komisji plan działań w zakresie zagrożeń biologicznych, chemicznych, radioaktywnych i jądrowych, który jest podstawą wielu inicjatyw finansowanych w ramach ISEC (zarówno projektów jak i badań). Ponieważ realizacja tego planu działań ma strategiczne znaczenie, Komisja zobowiązała się, że do 2013 r. udostępni na ten cel środki w wysokości do 100 mln EUR. Ponadto w planie działania UE w zakresie radykalizacji podkreślono, że strategiczne znaczenie dla UE mają środki mające na celu zwalczanie postaw radykalnych; duży nacisk na tę kwestię położono również w programie sztokholmskim.

W komunikacie Komisji z dnia 22 listopada 2010 r. w sprawie **strategii bezpieczeństwa wewnętrznego w działaniu** („strategia bezpieczeństwa wewnętrznego”) **ponownie potwierdzono** pierwotne priorytety programu ISEC, wymieniając je jako część przyszłych celów strategicznych i działań priorytetowych w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego. Komisja dopilnuje, aby przyszłe programy prac pozostały jak najbardziej powiązane ze strategią bezpieczeństwa wewnętrznego.

Ponadto priorytety te w dużym stopniu odpowiadają priorytetom określonym w naszym planie działania, jak również priorytetom sztokholmskiego planu działania. Jeżeli chodzi o zwalczanie przestępczości zorganizowanej, w ramach ISEC sfinansowano działania, które

przyczyniły się do realizacji „strategicznej koncepcji dotyczącej zwalczania przestępczości zorganizowanej”, przyjętej przez Komisję w 2005 r. w kontekście haskiego planu działania. Na przykład w maju 2007 r. Komisja zdecydowała się zaproponować szereg środków mających na celu lepszą koordynację działań zwalczających cyberprzestępczość, zarówno między organami ścigania, jak i między organami ścigania i przedstawicielami sektora prywatnego. W następstwie tych działań w ramach ISEC sfinansowano dwa projekty dotyczące dochodzeń prowadzonych w związku z cyberprzestępczością oraz szereg specjalistycznych konferencji i warsztatów dla funkcjonariuszy organów ścigania. W ramach programu ISEC sfinansowano także ustanowienie koalicji finansowej przeciwko pornografii dziecięcej umożliwiającej emitentom kart kredytowych, organom ścigania oraz dostawcom usług internetowych współdziałanie na rzecz wyeliminowania komercyjnej pornografii dziecięcej poprzez podjęcie działań dotyczących systemów płatności wykorzystywanych do finansowania tych nielegalnych działań.

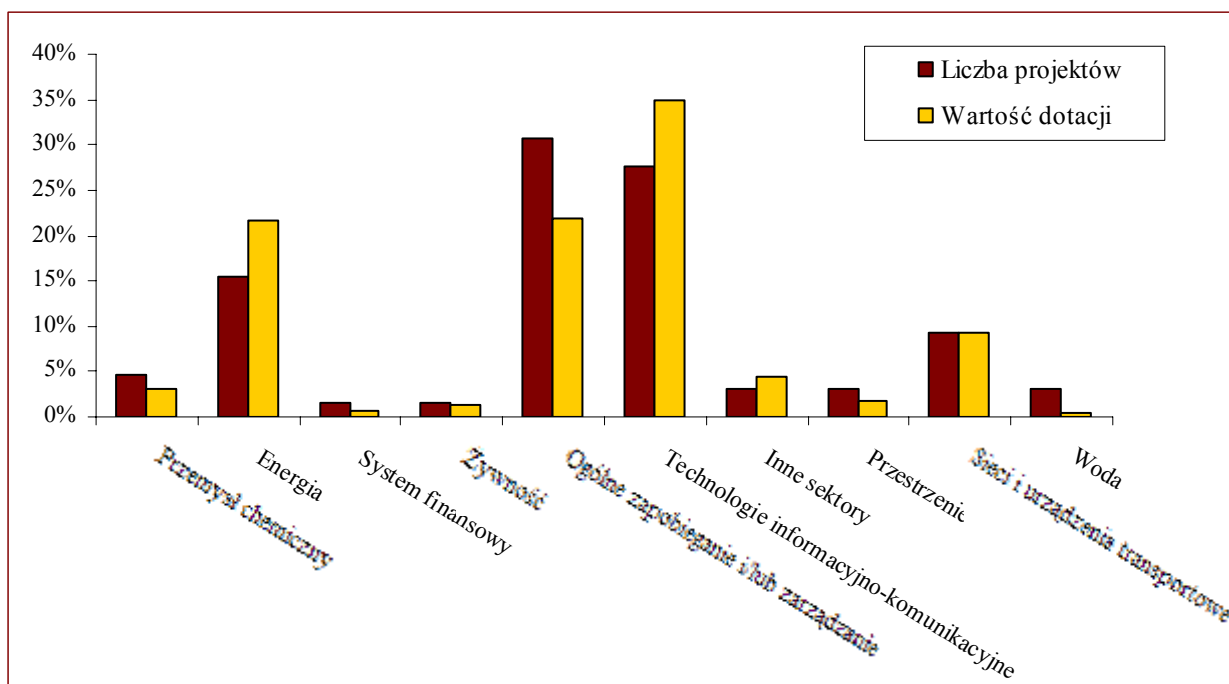
Domena „zasady dostępności”, w ramach której informacje dostępne organom ścigania w jednym państwie członkowskim powinny być także udostępnione równoważnym organom w innych państwach członkowskich, nie przyciągnęła aż tylu projektów, ilu można by było się spodziewać. Można to wytłumaczyć faktem, iż obecne sprawozdanie obejmuje okres 2007-2009, w którym rozpoczęto realizację postanowień decyzji w sprawie konwencji z Prüm³ (termin realizacji upływa w sierpniu 2011 r.). Obecnie nie można jeszcze wyciągnąć wiążących wniosków w sprawie skutków finansowania ISEC w tym obszarze, w szczególności dlatego, iż decyzję w sprawie konwencji z Prüm przyjęto dopiero w czerwcu 2008 r., a ponadto finansowane projekty są nadal w trakcie realizacji. Jednak ze wstępnych analiz można wywnioskować, że program ISEC wspiera realizację decyzji w sprawie konwencji z Prüm.

Jak ponownie podkreślono w strategii bezpieczeństwa wewnętrznego, transgraniczna współpraca policyjna, a w szczególności tworzenie wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, jest i pozostanie istotnym czynnikiem w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej na skalę międzynarodową.

Na poniższym wykresie przedstawiono stopień interwencji według różnych dziedzin objętych programem CIPS.

Rysunek 2: dotacje CIPS– podział na dziedziny interwencji obejmujący 65 finansowanych projektów

³ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej.



Odpowiada to priorytetom i strategiom ustalonym w dziedzinie ochrony infrastruktury krytycznej⁴, które zostały potwierdzone w programie sztokholmskim. W komunikacie Komisji z dnia 22 listopada 2010 r. ponownie potwierdzono ogólne znaczenie ochrony infrastruktury krytycznej, w szczególności dla sektora energetycznego, transportowego oraz sektora technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Komisja dopilnuje, aby przyszłe programy prac w tej dziedzinie pozostały jak najściślej powiązane ze strategią bezpieczeństwa wewnętrznego.

3. REALIZACJA CELÓW I WYNIK: GŁÓWNE OSIĄGNIĘCIA

3.1. Dane i przykłady

Zasadniczo projekty realizowane w ramach programów *w dużej mierze skutecznie realizują zakładane cele*. Przewiduje się jednak, że w przypadku około dwóch trzecich projektów nie wszystkie dostępne środki zostaną wykorzystane, głównie z powodu przeszacowania kosztów na etapie początkowym, ale także dlatego, iż zrezygnowano z przeprowadzenia niektórych zaplanowanych działań. Ponadto negatywny wpływ na ogólną liczbę otrzymanych wniosków mogły mieć stosunkowo długie procedury administracyjne związane z rozpatrzeniem wniosków, które zazwyczaj nie są dopasowane do procedur budżetowych w państwach członkowskich. W wyniku tego *w sprawozdaniach dotyczących środków na płatności dla obydwu programów co roku odnotowuje się niepełne wykorzystanie środków*.

Niemniej jednak zamierzone i osiągnięte **wyniki** odzwierciedlają zróżnicowany charakter finansowanych projektów, zarówno ze względu na wyniki operacyjne (np. aresztowania, zatrzymania itp.), jak również mniej policzalne wyniki takie jak podnoszenie świadomości

⁴ Np. Europejski program ochrony infrastruktury krytycznej, dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony.

czy tworzenie nowego podejścia do różnych kwestii. Najczęściej osiągane wyniki to **opracowanie i przyjęcie nowych narzędzi i metod takich jak bazy danych**, oraz **propagowanie najlepszych praktyk**, lecz wiele projektów przyczyniło się także do **szerzenia wiedzy na temat konkretnych kwestii i/lub rozwiązań**. Mimo, że zwiększenie wzajemnego zrozumienia w zakresie strategii oraz systemów prawnych i administracyjnych w państwach członkowskich rzadko stanowi główny cel, to jednak jest ono częstym i bardzo cenionym „produktem ubocznym” wielu projektów. W pewnych przypadkach, w ramach projektów ukierunkowanych na działania operacyjne osiągnięto bardzo wymierne wyniki (przykłady poniżej). W ujęciu ogólnym **poziom osiągniętych wyników jest zasadniczo zadowolający** i zgodny ze wstępnymi oczekiwaniami w przypadku 60% projektów, a wyższy niż się spodziewano w przypadku dalszych 34% projektów.

Przykłady wyników projektów w różnych obszarach

Współpraca policyjna. W ramach obejmującej kilka państw wspólnej operacji celnej przejęto 4,5 tony kokainy. Inny projekt wsparł działania na skalę międzynarodową mające na celu zwalczanie handlu dziećmi. Operacja ta nie została jeszcze zakończona, jednak do połowy 2010 r. wysunięto oskarżenia wobec 26 z około 90 podejrzanych, wobec których prowadzone jest dochodzenie. Podobnie w ramach innej operacji skierowanej przeciwko grupom przestępczym z Europy Wschodniej prowadzącym działalność związaną z nielegalną imigracją aresztowano około 90 osób.

Wzajemne zrozumienie. Zazwyczaj jest to efekt dodatkowy, niemniej jednak wzajemne zrozumienie jest również istotnym osiągnięciem. Na przykład projekty ukierunkowane na tworzenie sieci kontaktów (takich jak sieć ATLAS obejmująca jednostki antyterrorystyczne czy sieć FIU obejmująca jednostki prowadzące dochodzenia w sprawie przestępstw finansowych) odegrały istotną rolę w szerzeniu wiedzy o różnych systemach i ramach prawnych obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich. W obu przypadkach nawiązane po raz pierwszy kontakty oraz próby utworzenia sieci doprowadziły do zbudowania silnych i stałych struktur. To samo dotyczy badań w obszarze terroryzmu obejmujących tematykę związaną z radykalizacją postaw.

Współpraca transgraniczna. Przykładem działalności **wspólnego zespołu dochodzeniowo-śledczego** jest projekt „COSPOL FII”, dotyczący nielegalnej migracji z Europy Wschodniej oraz rozbicia związanych z tym zjawiskiem grup przestępczych. Projekty składały się z czterech operacji obejmujących skoordynowane działania w dziesięciu państwach, które doprowadziły do aresztowania ponad 90 osób, przechwycenia nielegalnych imigrantów na zewnętrznych granicach UE, przejęcia gotówki, pojazdów, sfałszowanych dokumentów, wyposażenia itp. Przykładem skoordynowanych działań o wymiarze transgranicznym ukierunkowanych na zwalczanie nielegalnego handlu narkotykami jest projekt „MAOC-N” (Morskie Centrum Analiz i Operacji ds. Zwalczania Narkotyków), który od 2007 r. przyczynił się do przejęcia 52 ton kokainy i 47 ton konopi. Ponadto poprzez realizację różnych projektów związanych z konwencją z Prüm, takich jak „Wdrożenie postanowień konwencji z Prüm do prawodawstwa UE”, „Opracowanie aplikacji programowych w celu umożliwienia i ulepszenia zautomatyzowanej wymiany oraz porównania danych dotyczących profilu DNA oraz danych dotyczących dokumentów pojazdu” oraz „Rozbudowanie krajowego interfejsu komunikacyjnego NG SIS II” osiągnięto istotne wyniki w dziedzinie **wymiany doświadczeń i informacji**.

Pomoc dla ofiar przestępstw. W ramach projektu „Sieć Pomocy Ofiarom Przestępstw” utworzono 15 ośrodków na całym odnośnym obszarze, które dotychczas przeprowadziły 37 000 interwencji (pomoc prawna, wsparcie psychologiczne itp.). W podobny sposób projekt „Wdrożenie komunikatów w zakresie zintegrowanego systemu monitorowania w przypadkach przemocy ze względu na płeć oraz przemocy domowej” przyczynił się do skutecznego zapobiegania przemocy ze względu na płeć. Według statystyk we wszystkich krajach nastąpiło znaczne ograniczenie liczby osób dotkniętych przemocą ze względu na płeć.

Wiedza podmiotów zainteresowanych oraz decydentów na temat konkretnych zagadnień. Wiele projektów dotyczyło organizacji konferencji, forów i sympozjów, w pewnych przypadkach odbywających się każdego roku. Do przykładów można zaliczyć międzynarodowe sympozja dla osób prowadzących dochodzenia w sprawach dotyczących zamachów bombowych oraz dla osób zatrudnionych przy rozbrajaniu bomb, fora dotyczące cyberprzestępczości oraz letnią szkołę antykorupcyjną. Ta kategoria wyników obejmuje także badania mające na celu poszerzenie wiedzy dotyczącej konkretnej tematyki. Do badań o największym zakresie należą niektóre badania przeprowadzone przez Wspólne Centrum Badawcze, a mianowicie: (i) badanie dotyczące „Identyfikacji i oceny europejskiej infrastruktury krytycznej”; oraz (ii) „Programu oceniającego wykrywanie nielegalnego handlu substancjami radioaktywnymi”.

W ramach programu CIPS sfinansowano przeprowadzenie działań przygotowawczych poprzedzających utworzenie i obsługę **sieci ostrzegania o zagrożeniach infrastruktury krytycznej**. Na ten cel przeznaczono około 0,7 mln EUR poprzez udzielenie zamówień publicznych.

Skutki. Większość projektów finansowanych w ramach programów jest nadal w trakcie realizacji lub została niedawno ukończona, dlatego też ocena skutków będzie miała z konieczności charakter tymczasowy. Najczęściej osiąganym rezultatem (oczekuje się, że będzie on dotyczył 87% projektów) są **zmiany w procedurach i praktykach operacyjnych**, jednak w przypadku większości projektów spodziewane jest również osiągnięcie **efektu budowania zdolności** oraz wsparcie **kształtowania debaty orientacyjnej**. Szczególne znaczenie ma wpływ wielu projektów na **realizację konkretnych strategii UE lub wdrażanie przepisów prawnych**. Obejmują one między innymi decyzję w sprawie konwencji z Prüm (wspieraną w dużym stopniu przez ISEC), decyzję ramową Rady w sprawie przemocy przeciwko dzieciom⁵ (wspieraną dzięki badaniom i działaniom operacyjnym), decyzję w sprawie wywiadu finansowego⁶ (wspieraną poprzez sfinansowanie sieci FIU.NET)⁷ oraz europejski program ochrony infrastruktury krytycznej⁸ (w którym miało swój udział kilka projektów CIPS).

Trwałość wyników. 70% beneficjentów, którzy otrzymali dotację, uważa, że trudno jest zapewnić trwałość wyników zrealizowanych przez nich projektów, gdy ustaje finansowanie ze środków UE. Jest to w dużym stopniu spowodowane ostatnim kryzysem finansowym, który stanowi zagrożenie dla **budżetów wielu podmiotów sektora publicznego** i który może uniemożliwić przeznaczenie środków na wydatki związane z utrzymaniem wyników osiągniętych dzięki programom lub dalszymi działaniami opartymi na tych wynikach.

Rozpoznawalność programów i opinia o nich. ISEC, a w szczególności CIPS, są **dość dobrze znane w środowisku profesjonalistów z branży**, mimo że mniej więcej jedna czwarta

⁵ Decyzja ramowa Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. dotycząca zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej.

⁶ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.

⁷ FIU.NET jest zabezpieczoną zdecentralizowaną siecią komputerową łączącą jednostki analityki finansowej w obrębie UE w celu wymiany przedmiotowych danych. FIU.NET wzmacnia współpracę oraz umożliwia jednostkom wywiadu finansowego szybką, bezpieczną i skuteczną wymianę informacji. Głównym celem tej współpracy jest nasilenie działań przeciwko praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

⁸ Komunikat Komisji z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie europejskiego programu ochrony infrastruktury krytycznej [COM(2006) 786 wersja ostateczna].

ankietowanych uważa, że dostępne informacje o programach są nadal dosyć skąpe i nie docierają w wystarczającym stopniu do potencjalnych odbiorców, którzy mogą być zainteresowani tą tematyką. Dni informacyjne, które zorganizowano w 2008 r. i w 2009 r., przyczyniły się do rozpowszechnienia informacji o programach, choć beneficjenci wyrazili opinię, że pożądane by było podjęcie większej liczby działań w tym zakresie.

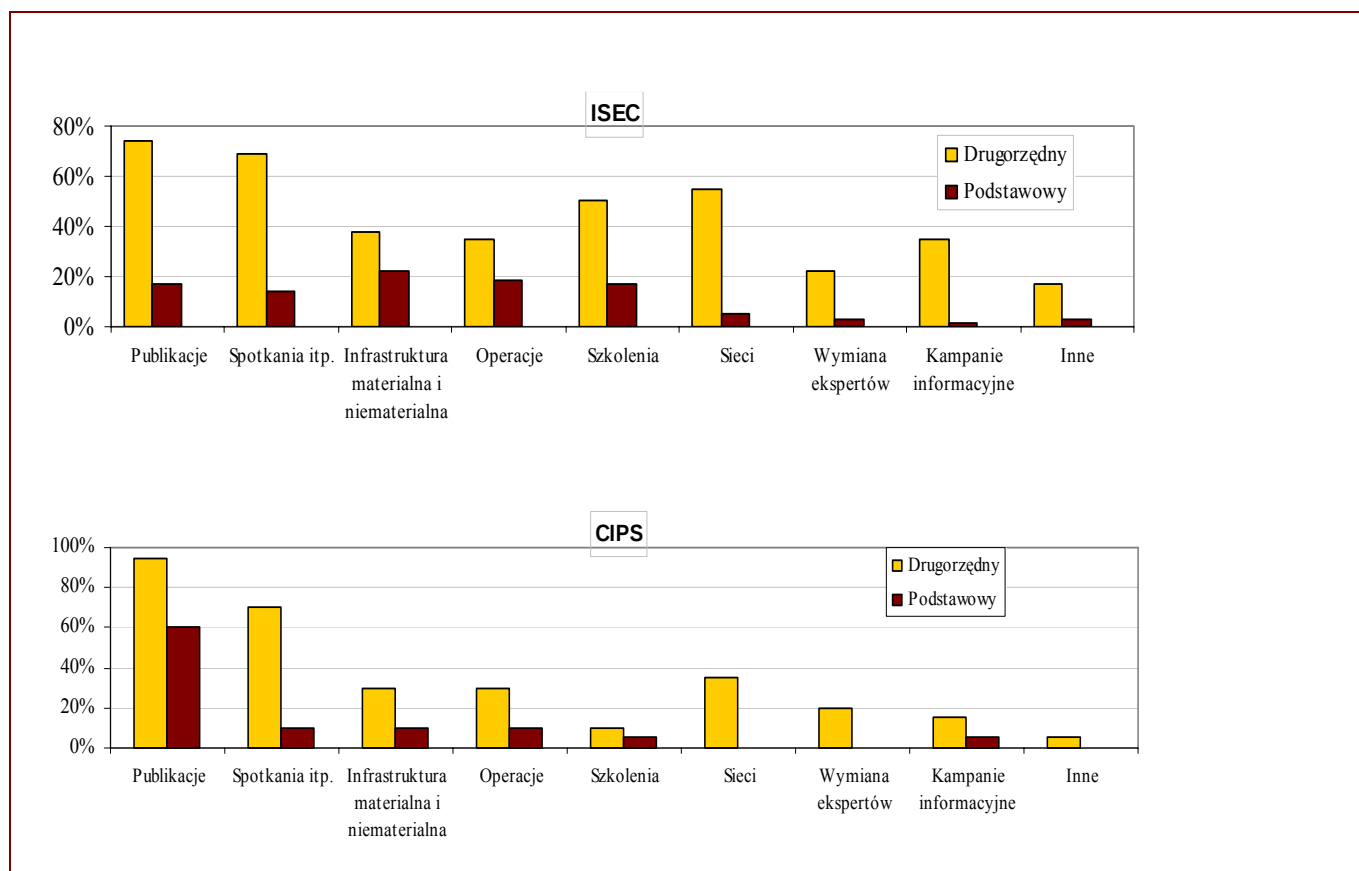
Zagadnienia związane z realizacją.

W przypadku 75% projektów, które były przedmiotem badania, doświadczono różnego rodzaju trudności, mających w zróżnicowanym stopniu wpływ na osiągnięcie planowanych wyników, np. opóźnienia w zatwierdzeniu projektów czy finalizacji umów o udzieleniu dotacji, które negatywnie wpłynęły na *planowanie zasobów oraz harmonogram realizacji* ustalone przez beneficjentów. Inne trudności, które napotkali beneficjenci, obejmują między innymi zwiększone/nieprzewidziane koszty, niewystarczające zaangażowanie partnerów projektu, nieprawidłowe założenia oraz inne zmiany podczas realizacji projektu wymagające odpowiedniego dostosowania działań i/lub planowanych wyników.

3.2. Adekwatność realizacji celów i wyników programu

Programy ISEC i CIPS dały zadowalające rezultaty, umożliwiając osiągnięcie planowanych wyników. Na poniższym wykresie przedstawiono osiągnięte wyniki, z podziałem na wynik podstawowy (pożądany) i drugorzędny (uboczny).

Rysunek 3: Klasyfikacja wyników projektów ISEC i CIPS



Udziały procentowe przedstawiają część projektów, w przypadku których wystąpił dany wynik.

Jeżeli chodzi o wyniki drugorzędne (uboczne), dozwolone było wybranie większej liczby możliwości, dlatego też suma nie wynosi 100%.

Poprzez realizację programu ISEC Komisja przyczynia się do:

- pełnego wykonania przez państwa członkowskie decyzji z Prüm (decyzji Rady 2008/615/WSiSW oraz decyzji Rady 2008/616) w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej;
- lepszej współpracy w zakresie egzekwowania prawa poprzez ustanowienie i rozwój operacyjny policyjnych ośrodków współpracy celnej⁹;
- realizacji planu UE na lata 2005 – 2009 dotyczącego najlepszych praktyk, standardów i procedur zwalczania handlu ludźmi i zapobiegania mu poprzez realizację projektów ukierunkowanych na wymianę najlepszych praktyk i informacji, studia i badania dotyczące różnych aspektów zjawiska handlu ludźmi, kampanie na rzecz podniesienia świadomości społecznej, szkolenia, gromadzenie danych oraz poprawę różnych form współpracy międzynarodowej;
- walki z cyberprzestępczością i wykorzystywaniem seksualnym dzieci w Internecie przez realizację projektów dotyczących metod dochodzeniowych w przypadku cyberprzestępczości, kampanii uświadamiających w zakresie ochrony małoletnich ofiar przestępstw oraz projektów umożliwiających międzynarodową wymianę najlepszych praktyk i know-how;
- propagowania horyzontalnego podejścia do zapobiegania przestępczości poprzez organizację wydarzeń koncentrujących się na wymianie najlepszych praktyk, badania i studia dotyczące technik zapobiegania przestępczości, transfer wiedzy oraz współpracę operacyjną w zakresie zapobiegania przestępczości;
- zapobiegania i zwalczania przestępstw finansowych, w tym prania pieniędzy i oszustw, oraz propagowanie technik prowadzenia dochodzeń finansowych poprzez spotkania ekspertów mających na celu wymianę najlepszych praktyk i informacji, współpracę operacyjną, programy szkoleniowe dotyczące analizy finansowej oraz studia i badania nad nowymi rodzajami i technikami przestępstw finansowych;
- utworzenia wspólnych zespołów dochodzeniowo-śledczych zwalczających transgraniczną przestępczość zorganizowaną.

Poprzez realizację programu CIPS Komisja przyczynia się na wiele sposobów do realizacji **europejskiego programu ochrony infrastruktury krytycznej**¹⁰ oraz wdrożenia przepisów sektorowych UE takich jak dyrektywa Rady w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony¹¹.

Zarówno program ISEC jak i CIPS okazały się bardziej skuteczne w usuwaniu braków infrastrukturalnych – tworząc na przykład wzajemne połączenia między policją i organami

⁹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia współpracy policyjnej i celnej w Unii Europejskiej [COM (2004) 376 wersja ostateczna].

¹⁰ COM(2006) 786 wersja ostateczna.

¹¹ Dyrektywa Rady 2008/114/WE.

ścigania z różnych państw członkowskich w kontekście decyzji z Prüm lub systemu SIENA¹² – niż we wspieraniu policyjnej współpracy operacyjnej. Tę nierównowagę można jednak zlikwidować nie poprzez zmianę obecnych celów programu, lecz dokonując głębszej analizy rozwiązań proceduralnych i administracyjnych, umożliwiających zintegrowane i niezakłócone działania związane z celami programu, wymaganiami strategicznymi oraz wnioskami podmiotów zainteresowanych, uwzględniając dostępne zasoby ludzkie oraz przestrzegając zasad finansowych.

4. POPRAWA REALIZACJI PROGRAMU

Opierając się na wynikach przedstawionych w poprzednich punktach, można stwierdzić, że realizacja obu programów była stosunkowo udana. Ponieważ mechanizmy realizacji są kluczowym czynnikiem sukcesu programu, w niniejszej części opisano aspekty operacyjne, których poprawę Komisja lub podmioty zainteresowane uważają za istotną kwestię, oraz przedstawiono pozytywne zmiany, które już są w toku.

1. Niezbędne jest umożliwienie potencjalnym wnioskodawcom skuteczniejszego planowania udziału w procedurze związanej z zaproszeniem do składania wniosków, aby mogli oni zapewnić personel, który przygotowuje wniosek, oraz zabezpieczyć współfinansowanie. W tym celu Komisja **ulepszy planowanie zaproszeń do składania wniosków** dopilnowując, aby były one publikowane zgodnie z terminami ogłoszonymi w rocznym programie prac. To powinno zagwarantować, że potencjalni wnioskodawcy będą posiadali stosowną wiedzę i będą mogli przygotowywać wnioski zgodnie z tymi terminami i własnym programowaniem. Mówiąc bardziej ogólnie, należy dołożyć starań, aby **poprawić sposób ustalania terminów zawartych w zaproszeniach**. Pozwoli to uniknąć sytuacji, kiedy odstęp czasowy między ogłoszeniem poszczególnych zaproszeń jest zbyt krótki, jak również ogłaszania zaproszeń, w których ustalone terminy przypadają na ostatnie miesiące roku, i na które nie mogą w związku z tym odpowiedzieć podmioty publiczne. Innymi słowy, należy podjąć większe wysiłki na początkowym etapie planowania, jak również na etapie późniejszym – aby trzymać się tego początkowego planu.

W odniesieniu do powyższych kwestii należy nadmienić, że dni informacyjne, które zorganizowano w 2008 r. i 2009 r. przyczyniły się do rozpowszechnienia informacji o programach, a w szczególności do lepszego zrozumienia praktycznych aspektów procedury zaproszeń do składania wniosków, takich jak realizacja projektu, aspekty finansowe itp. Uznaje się jednak, że podróże do Brukseli stanowią znaczną inwestycję, zarówno ze względu na czas, jak i poniesione koszty, co bez wątpienia ograniczy obecność potencjalnie zainteresowanych wnioskodawców z UE. Mając to na uwadze, lepsze wyniki można by było osiągnąć, **organizując pewną liczbę spotkań informacyjnych w poszczególnych państwach członkowskich**. Należy w większym stopniu zaangażować państwa członkowskie w działania objęte programami: **dni informacyjne powinny być organizowane we ścisłej współpracy z organami krajowymi**, do których należy zwrócić się z prośbą o rozpowszechnienie informacji w odpowiednich kręgach, wysłanie zaproszeń do wybranych podmiotów zainteresowanych oraz zapewnienie wsparcia logistycznego.

¹² SIENA wspiera inicjatywy na rzecz europejskiej infrastruktury w zakresie przetwarzania rozproszonego oraz Komisję Europejską przy tworzeniu przyszłej mapy drogowej w zakresie e-infrastruktury, która będzie odpowiadała wymaganiom inicjatyw europejskich i krajowych.

2. Dokonanie przeglądu budżetu projektu. Początkowo stosowana praktyka polegająca na dokonywaniu obszernego przeglądu budżetów zaproponowanych przez wnioskodawców po ogłoszeniu przyznania pomocy finansowej i przed sfinalizowaniem umów o udzieleniu dotacji pochłaniała znaczną ilość czasu, co wydłużało ogólny czas rozpatrywania wniosku. Praktyka dokonywania przeglądu budżetów ma także zalety, jako że w przeszłości umożliwiała ona obniżenie niektórych pozycji budżetowych do bardziej realistycznych poziomów lub określenie kosztów niekwalifikowalnych. Ma to szczególne znaczenie, jeśli uwzględni się fakt, że w około 2/3 przypadków budżety projektów są przeszacowane. Z analizy dotyczącej gospodarności wynika jednak, że należy przyspieszyć ten proces, a nawet dokonać radykalnej zmiany podejścia do tego zagadnienia. Aby uwzględnić tę kwestię, **od 2010 r. uruchomiono nowy mechanizm**, dzięki któremu sprawdzanie budżetu odbywa się w ramach procesu oceny tak, że beneficjenci wraz z informacją o przyznaniu lub nieprzyznaniu pomocy finansowej otrzymują informację o jakości/statusie przedstawionego przez nich budżetu. Komisja proponuje wnioskodawcy zmiany (a nie tylko zauważa błędy czy niespójności), które w przypadku decyzji o przyznaniu pomocy finansowej zostaną uwzględnione w umowie o udzieleniu dotacji; w związku z tym umowa będzie mogła być przesłana w ciągu paru **dni/tygodni** (a nie miesiące, jak to miało miejsce w przypadku stosowania wyżej wymienionej praktyki). Obecnie obowiązujący system oceny umożliwia zawarcie umowy z beneficjentem **w ciągu 6 miesięcy** od upływu terminu zawartego w zaproszeniu do składania wniosków, w porównaniu z 12 miesiącami w 2008 r. i 10 w 2009 r.

Jako że 6 miesięcy nadal stanowi długi okres oczekiwania na zatwierdzenie projektów, w szczególności dla mniejszych beneficjentów, i może mieć wpływ na dostępność współfinansowania przez państwa członkowskie, Komisja analizuje sposoby **dalszego skrócenia okresu rozpatrywania wniosków** i umożliwienia sprawniejszej realizacji działań programowych zgodnie z oczekiwaniami podmiotów zainteresowanych, jak również realizuje wymóg lepszej koordynacji działań z programowaniem budżetowym w państwach członkowskich. W tym kontekście, w celu ułatwienia finansowania projektów w poszczególnych obszarach strategicznych, Komisja wprowadziła w niektórych obszarach ukierunkowane zaproszenia do składania wniosków i rozważa możliwość zatwierdzania uproszczonych procedur poprzez podpisywanie **umów ramowych** z wyspecjalizowanymi podmiotami zainteresowanymi lub przedstawicielami krajowych systemów administracyjnych.

W przyszłości Komisja przeanalizuje także możliwość dalszego uproszczenia procesu składania wniosków, w szczególności w kwestiach dotyczących budżetu. Obecnie rozważa się wprowadzenie **kwot ryczałtowych** dla pozycji budżetowych obejmujących dużą liczbę niewielkich podpozycji, w odniesieniu do których uzyskanie informacji *ex ante* jest praktycznie niemożliwe. Ponadto w przypadkach, gdy projekty obejmują pewne rodzaje działań standardowych jak na przykład organizację warsztatów/seminariów i konferencji, powinno być możliwe zastosowanie **stawek jednolitych** (tj. pewnej kwoty na osobodzień).

3. System monitorowania. Jako że obecnie nie istnieje żaden mechanizm monitorowania projektów, niemożliwe jest terminowe przyjęcie działań naprawczych. Przedmiotem dyskusji stało się zatem dokonanie zmiany umowy o udzieleniu dotacji w taki sposób, aby zawierała ona obowiązek przedkładania przez beneficjentów okresowych **sprawozdań monitorujących**; zmiana ta mogłaby być wprowadzona w 2011 r. Aby sprawozdania monitorujące spełniały swój zamierzony cel, a jednocześnie nie stanowiły nadmiernego obciążenia dla wnioskodawców, powinny one być stosunkowo **krótkimi dokumentami, skupiającymi się przede wszystkim na konkretnych aspektach**, a należy je przysyłać w **określonych odstępach czasowych** (np. co roku). Ponadto, aby nie dopuścić do tego, by obowiązek monitorowania

stał się jedynie zwykłą procedurą administracyjną, przeglądu sprawozdań monitorujących **powinni dokonywać urzędnicy Komisji lub upoważnieni eksperci z danej dziedziny**. W celu uzyskania lepszego obrazu obecnie toczących się/opracowywanych/realizowanych działań, przegląd powinien prawdopodobnie również obejmować **wizyty w siedzibach beneficjentów**. Przedstawiciel Komisji mógłby również omówić z beneficjentami trudności, które napotykają oni w trakcie realizacji projektu, oraz odpowiednio im doradzić.

4. Informacje na stronie internetowej. Generalnie uważa się, że strona internetowa Dyrekcji Generalnej do Spraw Wewnętrznych dostarcza niewielu informacji, dotyczy to również zakładki „Finansowanie” (ang. *Funding*), która powinna dostarczać informacji na temat programów ISEC oraz CIPS. Dostępne materiały informacyjne na temat obydwu programów składają się zasadniczo z ogłoszeń o zaproszeniach do składania wniosków oraz rocznego programu prac. Pod tym względem dwa projekty wydają się szczególnie przydatne:

Terminowe publikowanie na stronie internetowej wyników zaproszenia do składania wniosków. Państwa członkowskie uważają, że terminowe publikowanie wyników zaproszeń do składania wniosków jest istotną kwestią, i uznają, że jest to ważny element przyczyniający się do bardziej przejrzystego zarządzania programami. Zrealizowanie tego zamierzenia jest proste pod względem technicznym, jako że wystarczy po prostu umieścić na stronie internetowej istniejący już dokument.

Publikowanie na stronie internetowej informacji dotyczących projektów i beneficjentów. Wielu beneficjentów uważa takie informacje za przydatne, jako że dzięki nim można łatwiej zidentyfikować potencjalnych partnerów, jeżeli chodzi o złożenie wniosku, jak również określenie możliwych efektów synergii lub nakładania się różnych elementów. Z praktycznego punktu widzenia projekt ten mógłby być zrealizowany poprzez zamieszczenie na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej do Spraw Wewnętrznych **bazy danych dotyczących projektów**, zawierającej informacje na temat wybranych aspektów, takich jak tożsamość beneficjenta, opis projektu, charakter prowadzonych działań, zaangażowane państwa itp. Obecnie istnieje prototyp bazy danych zawierający te elementy. Komisja przewiduje, że w 2011 r. zamieści te przydatne informacje na swojej stronie internetowej.

5. Zakres dostępnych narzędzi jest zasadniczo wystarczający dla osiągnięcia celów programów; to samo można powiedzieć o środkach budżetowych przyporządkowanych poszczególnym narzędziom. Niemniej jednak wydaje się, że w przypadku dwóch poniższych narzędzi ISEC należałoby zalecić wprowadzenie pewnych zmian:

- **Zaprzestanie udzielania dotacji operacyjnych ISEC.** Jak dotąd narzędzie to okazało się w dużej mierze nieskuteczne, ponieważ w ciągu ostatnich trzech lat przyznano tylko jedną dotację operacyjną. Odbiło się to znacznym kosztem ze względu na personel zaangażowany w rozpatrywanie wniosków. Z dostępnych informacji wynika, że jedynie niewielka liczba organizacji pozarządowych jest w stanie spełnić kryteria kwalifikowalności i przyznawania dotacji, dlatego też w najbliższej przyszłości zgłoszone zapotrzebowanie na dotacje raczej pozostanie na niskim poziomie. Taki stan rzeczy zdecydowanie **wskazuje na to, iż należy zaprzestać ogłaszania zaproszeń do składania wniosków o przyznanie dotacji operacyjnych**.
- **Ulepszenie koncepcji umowy ramowej o partnerstwie.** Podmioty zainteresowane niezmiennie wysoko sobie cenią koncepcję „umowy ramowej o partnerstwie” i zarówno beneficjenci, jak i przedstawiciele państw członkowskich są praktycznie zgodni co do tego, że istotne jest budowanie długotrwałych relacji z Unią Europejską. Jeżeli jednak weźmiemy pod uwagę obecnie przyjęte zasady działania, ocena jest ogólnie mniej przychylna i wywołuje wrażenie, że ramowe umowy partnerskie nie różnią się niczym od

„standardowych” dotacji na działania. W 2010 r. wprowadzono parę udogodnień (np. uproszczenie formularzy wniosku, więcej możliwości udzielania zamówień podwykonawcom).

Zmiany te wymagają stworzenia „ulepszonej” wersji ramowej umowy o partnerstwie, umożliwiającej większą elastyczność pod względem rodzaju planowanych działań oraz wykorzystania zasobów. To narzędzie mogłoby być zarezerwowane dla projektów realizowanych przez grupę organizacji sektora publicznego, które wyrażają chęć przeprowadzenia pewnej liczby dochodzeń w sprawach transgranicznych i które po przeprowadzeniu wstępnej procedury kwalifikacyjnej zakwalifikowałyby się jako partnerzy dla celów umowy ramowej. Większa elastyczność powinna znaleźć odzwierciedlenie w ustaleniach umownych, które powinny wyraźnie umożliwiać:

- (i) szeroką definicję zakresu działań, umożliwiającą szybkie dostosowanie w zależności od zmieniającego się zapotrzebowania,
- (ii) tak samo szeroką definicję pozycji budżetowych, ułatwiającą ponowny przydział zasobów,
- (iii) orientacyjny rozdział środków finansowych pomiędzy partnerów, aby, jak wyżej, ułatwić ponowny przydział środków w zależności od zmieniającego się zapotrzebowania, oraz
- (iv) możliwość dokonywania dowolnych zmian w wykazie osób zaangażowanych w działania operacyjne.

5. PERSPEKTYWY NA PRZYSZŁOŚĆ

Do chwili obecnej wsparcie finansowe w ramach programów ISEC i CIPS objęło szereg różnych obszarów interwencji. W kontekście obowiązujących postanowień traktatu lizbońskiego oraz wytycznych zawartych w programie sztokholmskim i związanym z nim planie działań, wsparcie to jest dowodem rosnącego znaczenia strategii unijnych w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. W ostatnim komunikacie Komisji z dnia 22 listopada 2010 r. „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” zaproponowano na najbliższe cztery lata pięć strategicznych celów bezpieczeństwa wewnętrznego oraz szereg konkretnych działań związanych z każdym z nich. W szczególności komunikat ten jest ukierunkowany na priorytety unijnego wsparcia finansowego w ramach istniejących programów ISEC i CIPS.

Opierając się na sukcesie obydwu programów Komisja proponuje, aby w okresie pozostałym do końca 2013 r. kontynuować realizację programów bez dokonywania zmiany obecnie obowiązujących podstaw prawnych, uwzględniając jednocześnie kwestie określone w sprawozdaniu z oceny oraz udoskonalając procedurę zatwierdzania dotacji oraz proces oceny, w celu lepszego wykorzystania środków budżetowych obydwu programów oraz zachęcenia do składania wniosków dotyczących projektów wysokiej jakości.

Jednak opracowując następne wieloletnie ramy finansowe na lata 2014-2020 oraz określając nowe wyzwania, które trzeba będzie podjąć przy ograniczonych zasobach ludzkich, należałoby wprowadzić nowe podejście. Komisja rozważa obecnie przyszły kształt systemu finansowania UE w obszarze spraw wewnętrznych, w szczególności w odniesieniu do priorytetów w zakresie finansowania, mechanizmów realizacji projektów oraz przydziału

środków budżetowych. Uwzględniając różne opcje dotyczące przyszłego kształtu systemu finansowania UE począwszy od 2014 r., należy wziąć pod uwagę cenne doświadczenie zdobyte w ramach programów ISEC oraz CIPS, w tym rozwiązania opracowane w celu usunięcia niedociągnięć, które wystąpiły w trakcie realizacji tych programów. W chwili obecnej Komisja zamierza nadal realizować obecne programy, uwzględniając niniejsze sprawozdanie z oceny i skupiając się na nowych priorytetach strategicznych w obszarze spraw wewnętrznych, jak określono to w szczególności w komunikacie „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy”, o ile priorytety te nie są objęte innymi, specyficznymi dla danego sektora mechanizmami i programami finansowania.